

rövidítés például a szó belsejében előforduló *n* betű kihagyása. A kihagyást az előtte álló betű fölé helyezett kerekded vonalkával jelölik meg.

A hivatkozott 25. pont latin szövegében ez a rövidítés többször előfordul. Így például az „in“, a „non“, a „teneantur“ stb. jelölésénél. Ugyanezt a rövidítést látjuk a Zoloch szóban is az „l“ betű fölött, ami kétségtelenül az „i“ és „o“ betű közötti „n“ betű kihagyását jelenti. Így tehát kétségtelenül megállapítható, hogy a Zoloch helyett *Zolnoch* olvasandó és nem Szalacs. S így nem valószínűleg, hanem minden kétséget kizárólag a Zagyva és Tisza melletti Szolnokról van szó, melynek Árpádkori közgazdasági jelentősége éppen e, csak valószínűnek tartott értelmezés, vitán felül álló magyarázatával végleg megállapítható.

Ugyanezen oklevél szerint talán a Scegved olvasásához is szó férne. Szerény véleményem szerint az ott előforduló első „e“ betű nem „c“-vel, hanem „o“-val van összeírva, mely esetben nem Scegved, hanem Scegved olvasandó, ami a latin fonetika szerint — nem tudom, véték-e a magyar nyelvészektől — *Szeged*-nek olvasandó.

Banner János dr.

SZINHÁZ, MŰVÉSZET

Zenekari hangverseny.

E hó 22-én d. u. 5 órakor tartotta a Filharmonikus egyesület XXVII. bérleti hangversenyét. Műsorukat Wagner fenségesen komoly *Rienzi nyitányával* kezdték meg. A nehéz kompozíció előadása becsületére vált a dirigensnek és zenekarnak egyaránt s noha voltak jelentéktelenebb hibák is, csak elismeréssel szólhatunk erről a számról.

Belle Ferenc dr. hegedűművész *Saint-Saens: Hegedűversenyét* adta elő zenekari kísérettel. Játékában inkább a technikai készültséget élveztük, előadása mindvégig kissé hideg volt. *Mozart: Es dur Szimfóniájával* fejezte be a zenekar a műsort, különösen precizen adva vissza a szimfónia második tételének (Andante sou moto) minden szépségét, bájoságát. Közepesen telt ház tapsolta meg a Wagner és *Saint-Saens* kompozíciókat, melyeknek ez volt első bemutatójuk Szegeden.

Kovács Gábor.

Pillangó kisasszony.

Puccini muzsikája összehozta kedden a zenekedvelőket egy forró estére a városi színházban. Az operaegyüttes vendégül hívta *Cholnoky Margit* művésznőt, akinek a fellépése tette lehetővé az előadást. Sok szokatlan — eddigtől eltérő — vonást láttunk ugy az előadásban, mint a rendezésben, ami az operaeloadás nivójának emelését eredményezte. — Ezek közül meg kell említeni, hogy az együttest *Radio* mester helyett *Lambert* dirigálta. A zenekari hibák pedig nem neki, hanem az orcheszteri tagok csekély számának tulajdoníthatók. *Puccini* színes — és a *Butterflyban* leginkább csillogó — hangszerelése és melódiafüzérei feltételezik minimálisan a harminckét tagu orchestert. Egyszerre hallottuk a kissé elhanyagolt *Thuray Emma* asszonyt érekelni *Cholnoky Margittal*. A második felvonás duettjében (*Butterfly—Susuki*) a két művésznő gyönyörűt produkált. Csodálatosképpen a második felvonás végső jelenetében a kar hiba nélkül és illuziót keltően énekelte az amerikai tengerészektől estét dalát. *Tihanyi Puccini* muzsikájánál is megállta a helyét. *Halmos*

a konzul meleg, szeretettel teljes szerepét kissé hidegen és darabosan énekelte. Ahol lyrai hajlékonyságot vártunk, ott kaptunk szorosan taktusba szorított recitativákat. A diszletezés — hála a nyiló orgonáknak és jázminoknak — teljes illuziót keltő volt és, ha a zenekart illető igényeinket lefokozzuk a szegedi lehetőségeikig, úgy elmondhatjuk, hogy a *Pillangó* kisasszony előadása művészi teljesítmény volt.

m. k.

Kineskeresők.

(Novella.)

I.

Ovatosan bujtak ki a félig kinyitott ajtón s hozzászan körül szemlélődtek a kapuban, hogy nem jár-e a kisutcán valaki?

Alig pitymallott még, csak a keleti égboltozaton derengett némi halovány sárgaság s majdnem észrevehetetlen szellőcske simogatta a fák leveleit.

Párat léphettek az utcán, az Öregasszony már felfigyelt:

- Hallád-e?
- A katonalovak döngetik az istállópadlást.
- Vajjon?
- Ha nem hiszi, hát jöjjön oda.
- No, még csak a' kéne, hogy valamelyik katona észrevegyen!

Betértek egy keskeny ösvényen a fűzesbe s szaporábban haladtak tova.

— Láccik má' a csür — szólalt meg halkán Erzsébet, a fiatal asszony.

— Ne beszélj! — csitította anyja — ha meghallják, vissza is fordulhatunk.

Nagy kert mellett lépegettek, melynek közepén hatalmas csür terpeszkedett. Szénaboglyák sötétlettek a csür körül s a lenge szellő szénaillatot lehelt szét a hajnal hidegen tiszta levegőjében.

— Ott a kivett deszka! — suttogott Erzsébet.

— Csak ügyesen bujj utánam!

Átbujtak a nyíláson — melyet előző este az Öregasszony készített, lefeszítve egy széles deszkát a kerítésről — s a földön csuszva kusztak előbbre.

— Szegén' Antú, nyugogyék békében, nem is gondolhatta, hogy megkapjuk! — sóhajtott az Öregasszony.

— Ha a gyermek nem hallgatta volna ki őket, kereshetnők iteletnapig, hova ásta el — válaszolta a leánya.

— De ugyanbizon' hogy nem tett oda valami jelet?

— Hogy van lelke édesanyám még ezt kívánni? Igen tudta édes apám amikor Mőduvába elvitték, hogy nem kerül többet haza.

Hogy a legnagyobb szénaboglyához értek, az Öregasszony megfogta leánya kezét s maga után vont.

— Az este ehejt a szénát kívájtam, hogy legyen ahova békucorodjunk.

Üreg sötétlett a boglya alján s Erzsébet anyjával együtt bebujt abba. A szénát azután magukra kaparták, hogy csak szemük előtt maradt keskeny nyílás. Ha Erzsébet megmozdult, anyja mindjárt rátámadt:

— Te esztelen, 'sze' ha nem nyughatsz a buglya is mozog s észrevesznek.

— Nem jönnek ma azok ide, édesanyám!

— Má' kezded ugye? Megmondta az este a gyermek, hogy mára tervezték. 'Sze' jól halotta amikor Biró tekéntetes ur Sajgó Pállal megegyezett, hogy ma jőreggel felszedik a padlást. Má' a saját gyermekednek se hiszel? Ott állott, jól tudod, mellettek, csak éppen, hogy nem láccott ki a nagy gabonából.